

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাই তোমালোক আত্মাসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে, তোমালোকে 21 জন্মৰ কাৰণে নিজৰ লাইফ ইম্পিয়ৰ (জীৱন বীমা) কৰিবলৈ পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছা, তোমালোকৰ লাইফ (জীৱন) এনেকৈ ইম্পিয়ৰ (বীমা) হৈ যায় যে তোমালোক অমৰ হৈ যোৱা"

প্ৰশ্ন: মনুষ্যইও নিজৰ লাইফ ইম্পিয়ৰ কৰায় আৰু তোমালোক সন্তানসকলেও কৰোৱা, দুয়োটাৰ মাজত পাৰ্থক্য কি?

উত্তৰ: মনুষ্যই নিজৰ লাইফ ইম্পিয়ৰ কৰায় যাতে মৃত্যু হ'লে পৰিয়ালৰ সদস্যসকলে পইচা পায়। তোমালোক সন্তানসকলে ইম্পিয়ৰ কৰোৱা যাতে 21 জন্ম আমি নমৰোৱেই, অমৰ হৈ যাওঁ। সত্যযুগত কোনো ইম্পিয়ৰ কোম্পানী নাথাকে। এতিয়া তোমালোকে নিজৰ লাইফ ইম্পিয়ৰ কৰি দিয়া আকৌ কেতিয়াও নমৰা, এইটো আনন্দ থাকিব লাগে।

গীত: যহ কোন আজ আয়া সৱেৰে..... (আজি পুৱা এয়া কোন আহিল.....)

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতা বহি আত্মিক সন্তানসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে, তোমালোক সন্তানসকলে জানা পিতাই আমাক এতিয়া 21জন্মতো বাদেই 40-50 জন্মলৈকে ইম্পিয়ৰ কৰি আছে। জগতৰ লোকসকলে ইম্পিয়ৰ কৰায় যাতে মৃত্যু হ'লে তেওঁলোকৰ পৰিয়ালে পইচা পায়। তোমালোকে ইম্পিয়ৰ কৰা যাতে 21 জন্মলৈকে নমৰাই। অমৰ কৰি নোতোলে জানো। তোমালোক অমৰ আছিল, মূলবতনো অমৰলোক হয়। তাত মৰা বা জীয়াই থকাৰ কথাই নাথাকে। সেয়া হ'ল আত্মাসকলৰ নিবাস স্থান। এতিয়া এই বাৰ্তালাপ পিতাই নিজৰ সন্তানসকলৰ সৈতে কৰে আৰু অন্য কাৰো সৈতে নকৰে। যিসকল আত্মাই নিজক জানে তেওঁলোকৰ সৈতেহে কথা পাতে। বাকী অন্য কোনেও পিতাৰ ভাষাক নুবুজিবই। প্ৰদৰ্শনীত ইমানবিলাক আহে, তোমালোকৰ ভাষা বুজে জানো। কোনোবাই কাচিৎহে অলপ বুজি পায়। তোমালোককো বুজাওঁতে বুজাওঁতে কিমান বছৰ হ'ল তথাপিও কিমান কম সংখ্যকে বুজে। হওঁতে চেকেণ্ডতে বুজিবলগীয়া কথা। আমি আত্মাসকল যি পাৱন আছিলোঁ সেইসকলেই পতিত হৈ গ'ল আকৌ আমি পাৱন হ'ব লাগে। তাৰ কাৰণে চুইট ফাদাৰক (মিঠা; মৰমৰ পিতাক) স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁতকৈ চুইট (মিঠা; মৰমৰ) আৰু একো বস্তু নাথাকে। এই স্মৰণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰতে মায়াই বিধিনি আনে। এইটোও জানা যে বাবাই আমাক অমৰ কৰি তুলিবলৈ আহিছে। পুৰুষাৰ্থ কৰি অমৰ হৈ অমৰপুৰীৰ মালিক হ'ব লাগে। অমৰতো সকলোৱে হ'ব। সত্যযুগক কোৱাই হয় অমৰলোক। এয়া হ'ল মৃত্যুলোক। এয়া হৈছে অমৰকথা, এনেকুৱা নহয় যে কেৱল শব্দৰে পাৰ্ৱতীক অমৰকথা শুনাইছিল। সেই সকলোবোৰ হ'ল ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। তোমালোক সন্তানসকলে মাত্ৰ মোৰ; এজনৰ পৰাই শুনা। মামেকম (একমাত্ৰ মোকেই) স্মৰণ কৰা। স্তান মইহে দিব পাৰোঁ। ড্ৰামাৰ প্লেন (পৰিকল্পনা) অনুসৰি গোটেই সৃষ্টি তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। অমৰপুৰীত ৰাজ্য কৰা - তাকেই অমৰ পদ বুলি কোৱা হয়। তাত ইম্পিয়ৰ কোম্পানী আদি নাথাকে। এতিয়া তোমালোকৰ লাইফ ইম্পিয়ৰ কৰি আছে। তোমালোকৰ কেতিয়াও মৃত্যু নহ'ব। বুদ্ধিত এইটো আনন্দ থাকিব লাগে। আমি অমৰপুৰীৰ মালিক হ'মগৈ, তেন্তে অমৰপুৰীক স্মৰণ কৰিব লাগে। মূলবতন হৈয়েই যাব লাগিব। এয়াও মনমনাভৱ হৈ যায়। মূলবতনৰ স্মৃতিত থকাতো হৈছে মনমনাভৱ, অমৰপুৰীৰ স্মৃতিত থকাতো হৈছে মধ্যজিৎ ভৱ। প্ৰতিটো কথাতে দুটা শব্দই আহে। তোমালোকক কিমান প্ৰকাৰেৰে অৰ্থ বুজোৱা হয়। গতিকে বুদ্ধিত ধাৰণ হ'ব লাগে। সকলোতকৈ বেছি পৰিশ্ৰম ইয়াতেই হয়। নিজক আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰিব লাগে। আমি আত্মাই এই জন্ম লৈছোঁ। 84 জন্মত আমি ভিন্ন-ভিন্ন নাম, ৰূপ, দেশ, কালৰ মাজেৰে ঘূৰি আহিছোঁ। সত্যযুগত ইমান জন্ম, ত্ৰেতাত ইমান.... এইটোও বহুত সন্তানে পাহৰি যায়। মুখ্য কথা হৈছে নিজক আত্মা বুলি বুজি চুইট (মিঠা; মৰমৰ) পিতাক স্মৰণ কৰাতো। উঠোঁতে-বহোঁতে এইটো বুদ্ধিত থাকিলে আনন্দিত হৈ থাকিব। আকৌ বাবাৰ আগমন হৈছে, যাক আমি আধাকল্প স্মৰণ কৰিলোঁ যে আহক আহি আমাক পাৱন কৰি তোলাক। পাৱন হৈ থাকে মূলবতন আৰু অমৰপুৰী সত্যযুগত। ভক্তিত মনুষ্যই পুৰুষাৰ্থ কৰে মুক্তিলৈ বা কৃষ্ণপুৰীলৈ যাবৰ কাৰণে। মুক্তি বুলি কোৱা অথবা নিৰ্বাণধাম বুলি কোৱা, বানপ্ৰস্থ শব্দটি কাৰেক্ট (শুদ্ধ)। বানপ্ৰস্থী সকলতো চহৰতেই থাকে। সন্ন্যাসীসকলেতো ঘৰ-সংসাৰ এৰি জংঘললৈ গুছি যায়। আজিকালিৰ বানপ্ৰস্থীসকলৰ কোনো দম (শক্তি) নাই। সন্ন্যাসীয়েতো ব্ৰহ্ম (তত্ব)কেই ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে। ব্ৰহ্ম লোক বুলি নকয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পুনৰ্জন্মতো কাৰোৱেই বন্ধ নহয়। নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা সকলোৱেই পালন কৰে। আবাগমনৰ (অহা আৰু যোৱাৰ) পৰা কেতিয়াও মুক্তি পাব নোৱাৰে। এই সময়ত কোটি-কোটি মনুষ্য আছে আৰু আহি থাকিব, পুনৰ্জন্ম লৈ থাকিব। আকৌ ফাষ্ট ফ্লোৰ (প্ৰথম মহলা) খালী হ'ব। মূলবতন হৈছে ফাষ্ট ফ্লোৰ, সূক্ষ্মবতন হৈছে চেকেণ্ড ফ্লোৰ (দ্বিতীয় মহলা)। এয়া হৈছে থাৰ্ড ফ্লোৰ (তৃতীয় মহলা) অথবা ইয়াক গ্ৰাউণ্ড ফ্লোৰ

(ভূমি মহলা) বুলি ক'ব পাৰা। অন্য কোনো ফ্লেৰ নাই। তেওঁলোকে ভাবে তৰামণ্ডলতো সৃষ্টি আছে। এনেকুৱা নহয়। ফাষ্ট ফ্লেৰত আত্মাসকল থাকে। বাকী মনুষ্যৰ কাৰণতো হৈছে এইখন সৃষ্টি।

তোমালোক হৈছা বেহদৰ বৈৰাগী সন্তান, তোমালোক এই পুৰণি সৃষ্টিত থাকিও এই দুচকুৰে সকলো দেখিও সেয়া চাব নালাগে। এইটো হৈছে মুখ্য পুৰুষাৰ্থ; কিয়নো এই সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব। এনেকুৱা নহয় যে সংসাৰ ৰচাই হোৱা নাই। ৰচি থোৱা আছে কিন্তু তাৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য ওপজে অৰ্থাৎ গোটেই পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য। ভক্তি, জ্ঞান আৰু বৈৰাগ্য। ভক্তিৰ পাছত হৈছে জ্ঞান, আকৌ ভক্তিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য ওপজে। বুদ্ধিৰে বুজি পোৱা যে এইখন হৈছে পুৰণি সৃষ্টি। এয়া আমাৰ অন্তিম জন্ম, এতিয়া সকলোৱে উভতি যাব লাগিব। সৰু শিশুকো শিৱবাবাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিব লাগে। অথাদ্য খোৱাৰ বা পান কৰাৰ কোনো অভ্যাস গঢ়ি তুলিব নালাগে। শিশুকালৰ পৰা যেনেকুৱা অভ্যাস কৰোৱা তেনেকুৱাই অভ্যাস গঢ়ি উঠে। আজিকালি সংগৰ দোষ বহুত বেয়া। সং সংগই তৰায়, কুসংগই বুৰায়... এইখন হৈছে বিষয় সাগৰ বেষ্মালয়। সত্যতো এজনেই পৰমপিতা পৰমাত্মা। গড্ ইজ্ ওৱান (ভগৱান এজনেই) বুলি কোৱা হয়। তেওঁ আহি সত্য কথা বুজায়। পিতাই কয় - হে আত্মিক সন্তানসকল, মই তোমালোকৰ পিতা তোমালোকৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰি আছোঁ। মোক তোমালোকে আহ্বান নকৰা জানো। তেৱেঁই জ্ঞানৰ সাগৰ, পতিত-পাৱন হয়। নতুন সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা হয়। পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ কৰায়। এই ত্ৰিমূৰ্তিতো প্ৰসিদ্ধ হয়। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে শিৱ। বাৰু, আকৌ সূক্ষ্মবতনত আছে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শংকৰ। তেওঁলোকৰ সাক্ষাৎকাৰো হয় কিয়নো পবিত্ৰ নহয় জানো। তেওঁলোকক চৈতন্য ৰূপত এই দুচকুৰে দেখা পোৱা নাযায়। বহুতে ঐকান্তিক ভক্তিতে দেখা পাব পাৰে। ধৰিলোৱা কোনোবা হনুমানৰ ভক্ত তেন্তে তেওঁৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। শিৱৰ ভক্তসকলকতো মিছাকৈ শুনোৱা হৈছে যে পৰমাত্মা অথও জ্যোতি স্বৰূপ হয়। পিতাই কয় - মইতো অতি সূক্ষ্ম বিন্দু হওঁ, তেওঁলোকে কয় - অথও জ্যোতি স্বৰূপত অৰ্জুনক দেখুৱাইছে। অৰ্জুনে ক'লে - বচ মই সহ্য কৰিব নোৱাৰোঁ। তেওঁৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল গতিকে এয়া গীতাত লিখা আছে। মনুষ্যই ভাবে অথও জ্যোতিৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল। এতিয়া পিতাই কয় - এই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ কথা অন্তৰক সন্তোষ দিবলৈ। মইতো এনেকৈ নকওঁৱেই যে মই অথও জ্যোতি-স্বৰূপ হওঁ। তোমালোক যেনেকুৱা বিন্দু সদৃশ আত্মা ময়ো তেনেকুৱাই হওঁ। যেনেকৈ তোমালোক ড্ৰামাৰ বন্ধনত আছা তেনেকৈ ময়ো ড্ৰামাৰ বন্ধনত বান্ধ খাই আছোঁ। সকলো আত্মাই নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। পুনৰ্জন্মতো সকলোৱে ল'বই লাগিব। ক্ৰমানুসৰি সকলোৱে আহিবই লাগিব। প্ৰথম নম্বৰৰ জন আকৌ তললৈ আহি যায়। কিমান কথা পিতাই বুজায়। এইটো বুজোৱা হৈছে যে সৃষ্টি ৰূপী চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। যেনেকৈ দিনৰ পাচত ৰাতি আহে তেনেকৈ কলিয়ুগৰ পাচত সত্যযুগ, আকৌ ত্ৰেতা.....তাৰ পাচত সংগমযুগ আহে। সংগমযুগতহে পিতাই চেঞ্চ (পৰিৱৰ্তন) কৰে। যিসকল সত্যপ্ৰধান আছিল এতিয়া তেওঁলোকেই তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। তেওঁলোকেই আকৌ সত্যপ্ৰধান হ'ব। আহ্বানো কৰে যে হে পতিত-পাৱন আহক। গতিকে এতিয়া পিতাই কয় - মনমনাভৱ। মই আত্মা হওঁ, মই পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এয়া যথার্থ ৰীতিৰে কোনোবাই কাচিৎহে বুজি পায়। আমাৰ; আত্মাসকলৰ পিতা কিমান মিঠা (মৰমৰ)। আত্মাই মিঠা (মৰমৰ) নহয় জানো। শৰীৰতো বিনাশ হৈ যায় আকৌ তেওঁৰ আত্মাক মাতে। স্নেহতো আত্মাৰ সৈতেহে হয়। সংস্কাৰ আত্মাত থাকে। আত্মাইহে পঢ়ে, শুনে, দেহতো বিনাশ হৈ যায়। মই আত্মা অমৰ হওঁ। আকৌ তোমালোকে মোৰ কাৰণে কান্দা কিয়? এয়াতো দেহ-অভিমান নহয় জানো। তোমালোকৰ দেহৰ প্ৰতি স্নেহ আছে, হ'ব লাগে আত্মাৰ প্ৰতি স্নেহ। অবিনাশী বস্তুৰ প্ৰতি স্নেহ থাকিব লাগে। বিনাশী বস্তুৰ প্ৰতি স্নেহ থকাৰ বাবেই কাজিয়া-পেচাল কৰে। সত্যযুগত হৈছে দেহী-অভিমानी, সেয়েহে আনন্দৰে এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটি লয়। কান্দা-কটা একোৱেই নহয়।

তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ আত্ম-অভিমानी অৱস্থা গঢ়ি তুলিবলৈ বহুত প্ৰেক্ষিচ (অভ্যাস) কৰিব লাগে - মই আত্মা হওঁ, নিজৰ ভাই (আত্মা)ক পিতাৰ বাৰ্তা শুনাওঁ, মোৰ ভায়ে এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা শুনে, এনেকুৱা অৱস্থা গঢ়ি তোলা। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে বিকৰ্ম বিনাশ হৈ গৈ থাকিব। নিজকো আত্মা বুলি ভাবা, তেওঁকো আত্মা বুলি ভাবা তেতিয়া অভ্যাস দৃঢ় হৈ যাব, এয়া হৈছে গুপ্ত পৰিশ্ৰম। অন্তৰ্মুখী হৈ এইটো অৱস্থাক দৃঢ় কৰিব লাগে। যিমান সময় উলিয়াব পাৰা সিমান সময় এইটো কামত লগোৱা। ৪ (আঠ) ঘণ্টাতো লাগিলে ধান্দা আদি কৰা। নিদ্ৰাও কৰা। বাকী সময় এইটো কামত লগোৱা। ৪ (আঠ) ঘণ্টা স্মৃতিত থকাৰ লক্ষ্যত গৈ উপনীত হ'ব লাগে, তেতিয়া তোমালোক বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। পতিত-পাৱন পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। জ্ঞান তোমালোকে এতিয়াহে সংগমত পোৱা। সকলো মহিমা এই সংগমযুগৰে, যেতিয়া পিতাই বহি তোমালোকক জ্ঞান বুজায়। ইয়াত কোনো স্থূল কথা নাই। এয়া তোমালোকে যি লিখা সেই সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব। নোটো সেই কাৰণেই কৰা (টোকাও লিখি ৰাখা) যে পইন্টচবোৰ (মূল কথাবোৰ) টুকি ৰাখিলে স্মৃতিত থাকিব। কাৰোবাৰ বুদ্ধি তীক্ষ্ণ হ'লে বুদ্ধিত স্মৃতি থাকে। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। মুখ্য কথা, পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু সৃষ্টি চক্ৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে। গৃহস্থ

ব্যৱহাৰতো (ঘৰ-সংসাৰতো) থাকিব লাগে। পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। বহুতো বিকৃত খেয়াৰৰ সন্তানে ভাবে - মোৰ অমুকক বহুত ভাল লাগে, এওঁৰ সৈতে মই গন্ধৰ্ব বিবাহ কৰি লওঁ। কিন্তু এই গন্ধৰ্ব বিবাহতো তেতিয়াহে কৰা হয় যেতিয়া মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিয়ে বহুত অশান্তিৰ সৃষ্টি কৰে, সেয়া তেওঁক বচাবৰ কাৰণে। এনেকৈ জানো সকলোৱে ক'ব যে আমি গন্ধৰ্ব বিবাহ কৰিম। তেওঁলোক কেতিয়াও (পবিত্ৰ হৈ) থাকিব নোৱাৰিব। প্ৰথম দিনাই গৈ গাঁতত পৰিব। নাম ৰূপৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আসক্তি জাগি যায়। এয়াতো বহুত বেয়া কথা। গন্ধৰ্ব বিবাহ কৰাতো কোনো মাহীৰ ঘৰ (ইমান উজু) নহয়। ইজনৰ সিজনৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আসক্তি জাগিলে কৈ দিয়ে গন্ধৰ্ব বিবাহ কৰোঁ। এই ক্ষেত্ৰত সম্বন্ধীয়সকল অতি সাৱধান হৈ থকা উচিত। বুজিব লাগে এই সন্তানটি কোনো কামৰ নহয়। যাৰ সৈতে অন্তৰৰ আসক্তি জাগিছে তেওঁৰ কামৰ পৰা আঁতৰাই দিব লাগে। নহ'লে কথা পাতি থাকিব। এই সভাত বহুত সাৱধান হৈ থাকিবলগীয়া হয়। আগলৈ বহুত নীতি নিয়মৰে সভা হ'ব। এনেকুৱা খেয়ালৰ লোকসকলক আহিবলৈ নিদিব।

যিসকল সন্তান আত্মিক সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকে, যিয়ে যোগত থাকি সেৱা কৰে, তেওঁলোকেই সত্যযুগী ৰাজধানী স্থাপন কৰাত সহায়কাৰী হয়। সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰ প্ৰতি পিতাৰ ডায়ৰেক্সন হৈছে - আৰাম হাৰাম হয়। যিয়ে বহুত সেৱা কৰে তেওঁলোক নিশ্চয় ৰজা-ৰাণী হ'বগৈ। যিসকলে পৰিশ্ৰম কৰে, নিজৰ সমান কৰি তোলে, তেওঁলোকৰ শক্তিও থাকে। স্থাপনাতো ড্ৰামা অনুসাৰে হ'বই। ভালদৰে সকলো পইন্ট ধাৰণ কৰি আকৌ সেৱাত লাগি যোৱা উচিত। আৰামো হাৰাম হয়। কেৱল সেৱা আৰু সেৱা, তেতিয়াহে উচ্চ পদ পাব। ডাৱৰ আহিল আৰু সতেজ হৈ সেৱাত গ'ল। সেৱাতো তোমালোকৰ বহুত ওলাব। বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ চিত্ৰ ওলাব, যাৰ দ্বাৰা মনুষ্যই তৎক্ষণাত বুজি পাব। এই চিত্ৰ আদিও ইমফ্ৰভ (উন্নত মানৰ) হৈ গৈ থাকিব। ইয়াৰ ভিতৰতো যিসকল আমাৰ ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হ'ব তেওঁলোকে ভালদৰে বুজিব। বুজোৱাজনো যদি ভাল হয় তেন্তে কিবা বুজিব। যিয়ে ভালদৰে ধাৰণা কৰে, পিতাক স্মৰণ কৰে - তেওঁলোকৰ চেহেৰাৰ দ্বাৰাই গম পোৱা যায়। বাবা আমি তো আপোনাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰৰ ল'ম গতিকে তেওঁলোকৰ অন্তৰত আনন্দৰ ঢোল বাজি থাকিব, সেৱাৰ বহুত চখ (আগ্ৰহ) থাকিব। সতেজ হ'ল আৰু সেৱাত দৌৰি গ'ল। সেৱাৰ কাৰণে প্ৰত্যেক চেণ্টাৰৰ পৰা বহুত তৈয়াৰ হৈ থাকিব লাগে। তোমালোকৰ সেৱাতো বহুত বিস্তাৰ হৈ গৈ থাকিব। তোমালোকৰ সৈতে লগ হৈ যাব। অৱশেষত এদিন সন্ধ্যাসীও আহিব। এতিয়াতো তেওঁলোকৰেই ৰাজত্ব। তেওঁলোকৰ চৰণত পৰে, পূজা কৰে। পিতাই কয় - এয়া হ'ল ভূত পূজা। মোৰতো চৰণ নাই, সেইকাৰণে পূজা কৰিবলৈও নিদিওঁ। মইতো এই শৰীৰ লোনত লৈছোঁ সেয়েহে এওঁক (ব্ৰহ্মা বাবাক) ভাগ্যশালী ৰথ বুলি কোৱা হয়।

এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকল বহুত সৌভাগ্যশালী হোৱা কিয়নো তোমালোক ইয়াত ঈশ্বৰীয় সন্তান হোৱা। গায়নো আছে - আত্মাসকল আৰু পৰমাত্মা বহুত কাল পৃথক হৈ থাকিল..... গতিকে যিসকল বহুত কালৰ পৰা পৃথকে থাকে তেওঁলোকেই আহে, তেওঁলোককহে আহি পঢ়াওঁ। কৃষ্ণৰ কাৰণে এনেকৈ ক'ব জানো। তেওঁতো পুৰা ৪৪ জন্ম লয়। এয়া হৈছে তেওঁৰ অন্তিম জন্ম, সেয়েহে নামো এই এজনৰ শ্যাম-সুন্দৰ হৈছে। শিৱৰ বিষয়েতো কোনেও নাজানে যে কি বস্তু হয়। এই কথা পিতাহে আহি বুজায়। মই পৰম আত্মা হওঁ, পৰমধাম নিবাসী হওঁ। তোমালোকো তাৰেই নিবাসী হোৱা। মই ছুপ্ৰীম (সৰ্বোচ্চ) পতিত-পাৱন হওঁ। তোমালোক এতিয়া ঈশ্বৰীয় বুদ্ধিৰ হৈছা। ঈশ্বৰৰ বুদ্ধিত যি জ্ঞান আছে সেয়া তোমালোকক শুনাই আছে। সত্যযুগত ভক্তিৰ কথা নাথাকে। এই জ্ঞান তোমালোকে এতিয়াহে পাই আছা। বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) অন্তৰ্মুখী হৈ নিজৰ অৱস্থা শক্তিশালী কৰি তুলিব লাগে, অভ্যাস কৰিব লাগে - মই আত্মা হওঁ, নিজৰ ভাইক (আত্মাক) পিতাৰ বাৰ্তা দিওঁ..... এনেকৈ আত্মা-অভিমানী হোৱাৰ গুপ্ত পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে।

(২) আত্মিক সেৱাৰ চখ ৰাখিব লাগে। নিজৰ সমান কৰি তুলিবলৈ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। সংগৰ দোষ বহুত লেতেৰা, নিজকে তাৰ পৰা চম্ভালিব লাগে। অখাদ্য খোৱা বা পান কৰাৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলিব নালাগে।

বৰদান: খোদাৰ (ঈশ্বৰৰ) সহায়কাৰীৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা সহজ স্মৃতিৰ অনুভৱ কৰোঁতা সহজযোগী হোৱা
খোদাৰ সহায়কাৰী অৰ্থাৎ যি খোদা বা পিতাই সেৱা দিছে, সেই সেৱাত সদায় তৎপৰ হৈ থাকোঁতা। সদায় যাতে এইটো নিচা থাকে যে আমাক স্বয়ং খোদাই এই সেৱা দিছে। কাৰ্য কৰিও, যিয়ে কাৰ্য দিছে তেওঁক

কেতিয়াও পাহৰি যোৱা নাযায়। গতিকে কৰ্মৰে কৰা সেৱাতো এইটো স্মৃতি যাতে থাকে যে পিতাৰ
ডায়ৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) অনুসৰি কৰি আছোঁ তেতিয়া সহজ স্মৃতিৰ অনুভৱ কৰি সহজযোগী হৈ যাবা।

শ্লোগান:

সদায় গডলী ষ্টুডেন্ট লাইফ (ঔশ্বৰীয় বিদ্যার্থী জীৱন)ৰ স্মৃতি থাকিলে তেন্তে মায়া সমীপত আহিব নোৱাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!